

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΚΙ' Ο ΚΟΣΜΑΣ

Ο Νίκος ο Βεργής, όταν ανάπτυσε την «παληγορέα» του στο Ζάππειο και τους επρότεινε να τους κρασιά έναν «καφεδάκο», του είπαν ορθά κορτά:

Ο κ. Κοσμάς

—Δέν πάμε στο Χαλάντρι να τόν πάρουμε καλύτερα;
—Γιατί στο Χαλάντρι! Πιό νόστιμο τόν κάνουν τόν καφέ εκεί!...
—Βοέ πάμε, αδερφέ.
Κι' επέτσανε.

Μόλις τ'ο αυτοκίνητο τούς αποβίθασε, δέν επροχώρισαν ούτε δυό βήματα στην πλατεία και νά ένα κοπάδι από κοριτσόπουλα τούς περιώλιωσε. «Όλα μελαγχρινά και νόστιμα και μελανεμονούντα!...

—Καλώς τόν Δημητρώη!... Πώς ήταν τούτο και μιάς θηρηθήκατε;
—Νίκο! Κίτσο-Νίσο, καλώς ήρθες!

—Κύριε Πέτρο, καλώς μιάς φάισατε!...
—Εύχαριστούμε! Εύχαριστούμε!... Νά σάς συστήσουμε από δω τ'ο φίλο μας, τόν κύριο Νίκο τόν Βεργή!...
—Έχουμε τήν ευχαριστήσι!...
—Χαίρεμα πολύ για τή γνωριμία!...
—Μουρέ, τι είναι τούτο; εσκέφθη ό Βεργής!

Νά ό γλυκός και νόστιμος μαυροδερτός καφέ τού Χαλάντρου!

Κι' εζύτταξε τά μαυροχρηνά κοριτσόπουλα και τού ερχότανε να τά ρουφήξει και να τά πιή σαν τ'ο κορό νερό... σεργνώθη... σαν βαρή καιμωαλή καφέ, με όσιν όρεξι δέν θά τόν έπανε, αγοροξυταπημένος, προινός και μαξιμουλής 'Ανατολίτης!...

—«Μά τ'ο Θεό... Τέτοιός καφές, γλυκός και διεγερτικός, αξίζει για να κινήση κανένας από τ'ο Ζάππειο και νάρθη στο Χαλάντρι!», σκεφτόταν.

—Έ, δέν πάμε και στο σπίτι να πάρουμε έναν καφέ!... τούς είπαν τά κορίτσια.
—Εύχαριστώ!... ***

Στό σπίτι, ένας μουστακαλής, φινιάτος, ψηλός και με άφελιες, τούς έδεχτηκε.

—Ο αδερφός μας, ό κύριος Κοσμάς, τόν σύστησαν τά κορίτσια στόν Βεργή —γιατί οι άλλοι ήσαν γνωστοί— επόττηε τής καθαριότητος τών παλιουσιών τών εισερχομένων στο γραφείο τού κυρίου ιδιοκτηστού τής 'Εθνικής Τραπεζής...
—Απ' έδω, Κοσμά, ό κύριος Βεργής...
—Χαίρω πολύ.
—Επίσης!...
—Ένα κρασάκι, κύριε Βεργή;
—Εύχαριστώ!... Δέν είναι ώρα.
—Μά είναι, ξέρεις, μιά ρετίνα σαν διαμάντι, κάντιο!

—Όπως θέλετε.
Κάθισαν και τάλεξαν κοιτουσινόνας.
Έπανε για τ'ο ένα, έπανε για τ'ο άλλο, έπανε για τήν πολιτική, έπανε για τήν κοινωνία.
—Πού κατανήσαμε, να λέξ!...
Για μεξέ τρώγαμε μινιβαλά ξερά, φοντούζια και καρύδια. Και δόσ'του ποτηράκια!...
«Όταν σέ λίγη ώρα κίτταξε ό Βεργής τριγύρω του, ούτε τά κορίτσια ήσαν εκεί, ούτε ή «παληγορέα»!...
—Θά βγίκαμε περίτατο, τού έλετε ό Κοσμάς, και τού γέμισε «ξαντήλας» τ'ο ποτήρι.

—Δύσκολα χρόνια σήμερα, κύριε Βεργή, και νάχης στις πλάτες σου και πέντε αδερφές!... Τι να σου κάνη κι' ό μισός!... Δέ σου λέω, δουλεύουνε κι' αυτά τά μαύρα, αλλά τά δσα παίρνουν ούτε για ούδια δέν τούς φτάνουνε...
Και άρχισε να τού διηγείται τή ζωή του τή φλυμένη, μιά ζωή φτωχού προστάτου, πού πάλαψε δσο μετρούσα, με τήν άτημη τή ζωή, αλλά στο βυτερο νικηθήκε... Έπασε. Και για να μη πέση τελειωτικός και τόν πατήσουν οι άλλοι ζήησε αντίστημι στο κρασί!...
Και έπανε για να σταθί. Μά πίνοντας, βοήλιασε περισσότερο χωρίς να τ'ο καταλαβαίνι.

Αματιάδισαν τά νειάτα και τ'ο σφρίγος τών πέντε κοριτσιών τριγύρω του, και όσο μεγάλωναν, τόσο και σφίαζαν!... Πώς μετρούσαε να τά συγγρατήση;... Μέ τι χέριαι!...

—'Η τρίτη τ'άχει μ' ένα δικηγόρο!...

Μ' άδεινα πού τσακιστήσαν από τήν άχαριστή τή δουλειά και τρέμανε άπ' τού κρασιού τή χροιά;

—Είς ύγειαν λοιπόν, κύριε Βεργή!...
—Είς ύγειαν, κύριε Κοσμά!

Κι' ό Κοσμάς ξαναγέμισε και πάλι «ξαντήλας» τά ποτήρια.

—Τίς είδες, κύριε Βεργή; είπε άξαφνα ό Κοσμάς, Κι' ή πέντε είναι αδερφάδες μου.
—Τό ξέρω.
—'Η πού μεγάλη τά έχει φτιάσει με τ'ο φίλο σου τ'ο Δημητρώη. Μου φαίνεται μάλιστα πώς ανταμώνουν και σίς μπύρες...
—Τι λέτε, κύριε Κοσμά!

—Τίποτα!... Τόν ξέρω εγώ τόν κόσμο.
Είς ύγειαν!

—Είς ύγειαν!
—'Η δεύτερη, πού λέξ, τά έχει με τόν άλλο φίλο σου, τόν Πέτρο. Μούταν ότι πηγαίνει και στο σπίτι του...
—Μτά! Τι λέξ, κύριε Κοσμά!

—Ξέρω εγώ τι λέω, Τόν ξέρω εγώ τόν κόσμο. Είς ύγειαν!...
—Είς ύγειαν.
—'Η τρίτη, πού λέξ, κύριε Βεργή, τά έχει μ' ένα δικηγόρο, από δω άπ' τ'ο Χαλάντρι. Μουρίστρα ότι τόν βάζει και στο σπίτι μας!...
—Τι λέτε, κύριε Κοσμά!

—Τίποτα, κύριε Βεργή!... Τόν ξέρω εγώ τόν κόσμο, είς ύγειαν— είς ύγειαν!

Και σέ κάθε τον έμωσθηρέσει κατάβαζε κι' από μιά «ξαντήλας».
—Είς ύγειαν!
—Είς ύγειαν!

—Πού λέτε, κύριε Βεργή, ή άλλη ή τετάρτη, με τήν έλνιά στο μάγουλο, τ'άχει μ' έναν ένομοτάχχη!... Μούταν πώς έχει κάνει και παιδί!...
—Τι είναι αυτά πού λέτε, κύριε Κοσμά!

—Τίποτα, είπα! Τόν ξέρω εγώ τόν κόσμο, είπα!... Είς ύγειαν!
—Είς ύγειαν!

—Και ή άλλη, έδεινω τ'ο μισό, τ'ο παληκοόριτσο, τ'άχει μ' ένα σωφράδα!... Έρχεται κάθε βράδυ με τ'ο αυτοκίνητο σαν έχουμε όλοι κοιμηθή και μού τήν ξεπορτίζει!...
—Σέ καλό σας!... Τι είν' αυτά πού λέτε, κύριε Κοσμά;

—Ξέρω εγώ τι λέω!... Τόν ξέρω εγώ, είπα, τόν κόσμο!... Είς ύγειαν!
—Είς ύγειαν, κύριε Κοσμά!

—Αυτά τραβάω, κύριε Βεργή, Τι να κάμω; Μ' έτσάσασε ή ζωή. Και τά κορίτσια; Καζό τέλος θάχουνε, τ'ο ξέρω... Μά γιατί δλ' αυτά; Γιατί να χαθούμε έτσι; Αυτό τ'ο «κατί» ζήτάω μεσ' στο ποτήρι, χρόνια τώρα, μά δέν τ'ο βρίσκο!... Και πίνω και θά πίνω, ώσπου να με ρουφήξη ή μάση γής! Είς ύγειαν!

—Είς ύγειαν!...
—Είς ύγειαν!

—Είς ύγειαν!

—Είς ύγειαν!

—Είς ύγειαν!

—Είς ύγειαν!

—Είς ύγειαν!

—Είς ύγειαν!

—Είς ύγειαν!

—Είς ύγειαν!

—Είς ύγειαν!

—Είς ύγειαν!

—Είς ύγειαν!

—Είς ύγειαν!

—Είς ύγειαν!

—Είς ύγειαν!

—Είς ύγειαν!

—Είς ύγειαν!

—Είς ύγειαν!

—Είς ύγειαν!

—Είς ύγειαν!

—Είς ύγειαν!

—Είς ύγειαν!

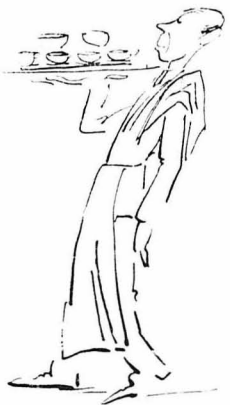
—Είς ύγειαν!

—Είς ύγειαν!

—Είς ύγειαν!

—Είς ύγειαν!

—Είς ύγειαν!

—Έναν καφεδάκο!

Στό Χαλάντρι.

—Ρετίνα, κόπιω!

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΑ

ΤΟ ΧΕΙΡΟΦΙΛΗΜΑ

Τ'ο χειροφίλημα είναι συνήθεια άχαρισιάτη, άφοι κι' ό Σολεμών λέει: «Ό κόλαξ ποτέ δέν κοιράζεται φιλώντας τ'ο χέρι τού άφέν. τή του».

Αναφέρεται επίσης ότι οι άρχαιο λαοί τής 'Ασίας, όσάκις έκαναν καμμία επίσκεψη, συνήθιζαν να φιλούν τ'ο χέρι τού οικοδεσπότη και τής οικοδεσποίνης.

Ο Κολάμβος είδε τούς 'Ινδούς τής 'Αμερικής να φιλούν τ'ο ίδιο τους τ'ο χέρι, όσάκις ήθελαν να χαιρετήσουν κανένα έπιφανή διάφορό τους.

Οι άρχαιο Έλληνες επίσης έχαιρετούσαν τούς θεούς στέλνοντάς τους φιλήματα με τά χέρια.

Και στη Ρώμη, όποιος δέν φιλούσε τ'ο χέρι τών άγαμάτων τών θεών, έθερωρείτο άσέδης και άθεος.